Napsal uživatel Pavel Matějka - Yankee
Pátek, 31 Srpen 2012 00:39

Měl to být pohodový zimní víkendový vandr.
Čičinu napadalo, že půjdeme na běžkách, když bude sníh a vezmeme si sněžnice, když bude hodně sněhu. A taky ukulele, páč je malý, vejde se do batohu a nebudeme přeci večer u ohně sedět jen tak. A nepůjdeme nikam moc daleko, v zimě nemá cenu moc blbnout, mohlo by to přeci jenom být trochu vošajstlich. Jo a spát budeme pod širákem, jsme přeci staří trampové, táhne nám na 41. Inu, proč ne.
Celý měsíc mrzlo a to jako pořádně, sněhu pomálu, ale dva dny před vandrem to přišlo, sypalo se jako o závod, paráda, bereme běžky i sněžnice. Každý jedeme z jiného směru, slezina na nádražíčku v půli cesty.
„Nazdáááár! Držím ti fleka," huláká na mne z vlaku. Vagon byl poloprázdný a za chvíli jsme hrkali o pár kilometrů dál, domy zmizely a všude za oknem bílá krása. A tma. Plán byl jednoduchý - první noc spíme na kempu nad kolejemi, sice jsme tam pár let nebyli, ale snad to najdeme a k večeři bude mňamka, opečeme pstruha. Byl sice chycen v rybárně, ale alespoň se mohl dopředu nakořenit a zabalit do alobalu.

Vlak nás vykopnul do bílé tmy, čelovku, běžky a jde se. Kolem nikde nikdo, na to jsem se těšil nejvíc. „Hele, půjdeme tunelem nebo to vezmeme vrchem?" vyzvídám během funění, na běžkách jsem už taky pár let nebyl. „No, teoreticky je každý tunel tak široký, abychom se mohli s vlakem bezpečně minout.." přemítá nahlas Čičina. „Jako i na běžkách?"
Obešli jsme to vrchem a na zamýšlený kemp nenarazili, po menších dohadech jsme ho našli až o 2 kilometry a 2 hodiny dál u jiné skály, v noci je to všechno nějaké jiné...
Každopádně večer byl parádní, pstruh na klacku opečený luxus a i na to lkaní s ukulele došlo. Zapadli jsme do spacáků až s prázdnou placatkou a ani poměrně často jezdící vlaky pod kempem nás nebudily.
Ráno navrhuju schovat běžky v kempu, vrátíme se pro ně cestou zpět na vlak a nasadit sněžnice. „No, to bude trochu problém, já si je zapomněl doma," opatrně přiznává postava balící spacák. „Díky, kamaráde, mohl jsi mi to říct rovnou, nemusel jsem je tahat. Ale když už je mám s sebou..." „Tak si je nandej a já to dám na běžkách, stejně se sem večer vrátíme, tak co."
Dohodnuto, uděláno, jde se výletovat zasněženým lesem, kde jsme nejspíš opravdu jen my dva, v kempu jsme nechali pro jistotu jen ty běžky.
„Čoveče, tady je snad metr prašanu, to zírám, i ty sněžnice se mi propadají" „Problém nehledej v prašanu," schytávám štiplavou na mé kilogramy a kouličku do zad.
Ani se nesnažím o protiútok: „Hade, hřešíš na to, že se neumím nikdy trefit, ale jednou, počkej, ono se ti to vrátí..."
Akorát se začínalo lehce stmívat, když proletělo lesem temné zadunění a divný vítr, jako když zprudka bouchneš víkem truhly.

„Co to bylo?" zastavili jsme se oba.
„Nemám tušení, jednou jsem už podobný vítr v lese zažil, ale to bylo v létě před velkou bouřkou."
„Teď v únoru bouřka asi těžko...jak jsme daleko od kolejí?"
„Tak to nevím a mimochodem, jsi si jistý, že jdeme správným směrem?"
Rozhlídnul jsem se po lese a musel zkonstatovat, že s pomalu padající tmou si naší pozicí nejsem až tak jistý. „Paráda, zabloudili jsme, budou nás hledat!" Normálně mu svítily oči nadšením, fakt že jo. „Blbe. V nejhorším půjdeme zpátky po svých stopách, ne?"
Smáli jsme se oba a chvíli potom to křuplo. Ozvalo se to za mnou, ani jsem se neohlížel: „Copak, nějaká větev? Kdo tu vykřikoval něco o kilogramech?"
„Jo kdyby klacek, to vypadá na běžku, asi jsem se chytil nějak za pařez.
A pak vyjekl, až jsem se lekl: „No to snad...je tohle možný...proč zrovna já...ty oe, mám něco s kotníkem!"
Že to myslí vážně mi bylo jasný hned, jak jsem k němu došel a začal odhrabávat sníh. Jak se mu povedlo prošlápnout
běžku, že praskla, nechápu dodnes, ale kotník nevypadal dobře. Zlomeného nejspíš nic nebylo, ale už stačil solidně
opuchnout, rychle běžkařskou botu dolů a nazout kanadu. Zavázat už nešla a tma nás dohnala kompletně.
„No, tak to asi nepůjde, my tu umřeme, pár set metrů od civilizace, paráda!" ale moc se nesmál.
„Klídek, zavoláme si o pomoc, žijeme v době mobilů, ne?"
„Já to nepřežiju," lamentoval Čičina „ta ostuda! Koho chceš volat?"
„Nikoho, buď v klidu, nemám tu signál."
Chvíli jsme vymýšleli, co dál, jsme přeci staří trampové, táhne nám na 41 a vlastně si všechno neseme na zádech s sebou. Kromě lékárničky. Bylo jasné, že tábořím na místě. O pár desítek metrů dál jsem objevil pod velikým
smrkem krmelec, pod mohutnými větvemi dokonce ani nebylo moc nasněženo.
Nebýt Čičinova kotníku, bylo by to krásné romantické přespání, mráz nebyl, ve spacáku teplo.
Ráno nás probudil cizí hlas: „To jsem si mohl myslet, že budete tady."
Nad námi stál veliký hajný s ještě větším psem a vypadal, že má radost ze dvou čerstvě probuzených týpků.
„Už vás pár hodin hledáme."
„Cože? A proč..jak víte, že.." nechápavě jsme třeštili oči.
„Včera večer kousek odsud spadla lavina, no spíš menší lavinka, ale na zavalení vás dvou by stačila. A znáte to, bylo to hned v bedně a na netu. A chvíli na to volala nějaká Pražanda na horskou, že postrádá manžela, co jel s kámošem někam sem."
Začal jsem se strašně smát, při představě Čičinovy předtuchy nebetyčné ostudy.
Ovšem poslední slovo měl hajnej: „Nevím, kterej jste kterej, ale ty se moc netlem, ta druhá manželka volala taky."
„A jak jste věděl, že budeme tady?" napadlo mne najednou.
„Jednoduše. Před pár lety už tady ta lavina totiž jednou spadla a zavalilo to srub starýho Šibora. Měl tenkrát chudák chlap smůlu, kempoval tu v tý svý haciendě v zimě pravidelně a já za ním chodil na rum a bůček. Znal jsem ho dlouhý roky, byl to tramp v koženým klobouku s kytarou a fajfkou, v létě jsme spolu jezdili vodu a k tomuhle krmelci jsme chodili sněhem dávat zvířatům. No a od tý doby, je to sedm let, tu pod tímhle smrkem u tohodle krmelce každou zimu najdu někoho bivakovat.

Pak sáhl do kapsy, vyndal vysílačku a ohlásil: „Zrušte to hledání chlapi, mám je!" _____
_____

Pavel Matějka - Yankee
Trapsavec 2012